

Sygn. akt V KK 263/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2015 r.,
sprawy **P. O.**
uniewinnionego od zarzutu dokonania czynu z art. 157 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt VII Ka 168/15,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze
z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt VII K 1045/13,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela prywatnego S. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt VII K 1045/13, uniewinnił P. O. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. Natomiast odstąpił od wymierzenia kary S. J. oskarżonemu z art. 217 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca i pełnomocnik S. J., zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego S.J. oraz na niekorzyść oskarżonego P.O.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, wynikający z niezasadnego oparcia tych ustaleń o wersję wydarzeń, przedstawioną przez oskarżonego P. O. i świadka B. S., podczas, gdy ich twierdzenia są rozbieżne, nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a tym samym winny zostać uznane za niewiarygodne,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez niezasadną odmowę przyznania znacznej części wyjaśnień S. J. prymatu wiarygodności, a tym samym wadliwe uznanie, że przedstawiona przez niego wersja wydarzeń nie polega na prawdzie.

Autor apelacji wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego S. J. poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu,
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku w części, dotyczącej oskarżonego P. O. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zielonej Górze.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt VII Ka 168/15, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela prywatnego i jednocześnie obrońcy oskarżonego S. J. za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego pkt 1 w zakresie w jakim utrzymano w mocy uniewinnienie P. O. oraz pkt 2 i 3 kasację na niekorzyść P. O. wywiódł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego S. J..

Autor kasacji wyrokowi zarzucił:

- 1) istotne rażące naruszenie prawa procesowego, art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niepełne rozpatrzenie apelacji oskarżyciela prywatnego, i pominięcie zarzutu, że zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji oskarżony P. O. był czynnym uczestnikiem konfliktu z S. J. i jednym z jego inicjatorów, co stoi w sprzeczności z uznaniem, że mógł on działać w granicach obrony koniecznej,
- 2) rażące naruszenie prawa materialnego, przepisu art. 25 § 1 k.k., poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu że ustalone zachowanie P. O. wypełnia przesłanki kontratypu obrony koniecznej, pomimo ustalenia, że był on czynnym uczestnikiem konfliktu i jednym z jego

inicjatorów, oraz przez oczywiście błędną wykładnię znamienia współmierności podjętych działań do zamachu.

Pełnomocnik wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Treść kasacji dowodzi, że skarżący podnosząc zarzut rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w istocie zmierza do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu pierwszej i drugiej instancji, co w świetle art. 523 § 1 k.p.k. jest zabiegiem niedopuszczalnym.

Uzasadnienie orzeczenia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze spełnia standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy szczegółowo ocenił i przeanalizował oba zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego i jednocześnie obrońcy oskarżonego S. J., wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze oraz argumenty powołane na ich poparcie. Na str. 4-5 uzasadnienia Sąd odwoławczy w sposób wyczerpujący wyjaśnił dlaczego przyznał walor pełnej wiarygodności zeznaniom świadka B. S., a jedynie w części wyjaśnieniom P. O. i S. J. (s. 3-4 uzasadnienia). Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji pełnomocnika.

Wypada przy tym zauważyć, że skarżący nie zarzuca Sądowi Okręgowemu, że w ogóle nie odniósł się do podniesionych w apelacji zarzutów a jedynie wywodzi, że była to ocena niedostateczna, mało wnikliwa i lakoniczna. Tymczasem przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok. i Pr. - wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698).

Zauważyć należy, co konsekwentnie podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i

niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (por. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki - Kodeks postępowania karnego. Komentarz., 2004, T. III, s. 111).

Analiza zarzutu kasacyjnego i jego uzasadnienia pozwala na twierdzenie, iż podnosząc zarzut naruszenia art. 25 § 1 k.k., skarżący w istocie kwestionuje ustalenia Sądów obu instancji w zakresie w jakim te uznały, że działanie P. O. było podjęte w ramach obrony koniecznej i nie przekraczało jej dozwolonych i racjonalnych granic. Taką zaś praktykę, jako w rzeczywistości stanowiącą obejście ustawowych ograniczeń podstaw kasacji określonych w art. 523 k.p.k., należy ocenić jako niedopuszczalną.